

Sygn. akt I NWW 92/22

POSTANOWIENIE

Dnia 19 kwietnia 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Leszek Bosek

w sprawie z zażalenia Szpitala w L.
na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w Cieszynie
z dnia 29 grudnia 2021 r., sygn. akt [...]
o odmowie wszczęcia śledztwa o czyn z art. 286 § 1 k.k. i art. 44 ust. 1 Prawa
prasowego
po rozpoznaniu na posiedzeniu bez udziału stron w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i
Spraw Publicznych w dniu 19 kwietnia 2023 r.,
na skutek wniosku o wyłączenie sędziów Sądu Najwyższego,

wniosek pozostawia bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik M. J. o wyłączenie od rozpoznania sprawy sędziów Sądu
Najwyższego „w trybie Art. 49 KPC” (pisownia oryginalna).

W uzasadnieniu wniosku pełnomocnik wyjaśnił, że „w ugruntowanej
doktrynie jak i judykaturze nominaci politycznej KRS nie są sędziami w rozumieniu
prawa a ich powołanie na urząd sędziego jest bezskuteczne” (k. 29).

Sąd Najwyższy, zważył co następuje:

Celem instytucji wyłączenia sędziego jest zapewnienie stronie prawa
do sądu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP oraz art. 6 Europejskiej
Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności. Wniosek
o wyłączenie sędziego ma więc *ex definitione* charakter zindywidualizowany

w ujęciu podmiotowym (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 lipca 2019 r., I NOZP 1/19), jak i skonkretyzowany w znaczeniu przedmiotowym (postanowienie Sądu Najwyższego z 19 czerwca 2019 r., I NSPO 2/19).

Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 26 lipca 2019 r., I NOZP 1/19 przyjął, że nie jest dopuszczalny wniosek o wyłączenie sędziego *in abstracto*, niewyznaczonego do rozpoznania sprawy, co do którego zachodzi jedynie potencjalna taka możliwość. Prawidłowo skonstruowany wniosek o wyłączenie sędziego określa tożsamość sędziego, którego dotyczy oraz przyczyny wyłączenia w odniesieniu do każdego z nich z osobna. Natomiast, wniosek abstrakcyjny, hipotetyczny lub w oczywisty sposób niezawierający konstrukcyjnych elementów jest niedopuszczalny, a konsekwencją niedopuszczalności wniosku jest jego odrzucenie.

Powyższe stanowisko znajduje potwierdzenie w jednolitym i utrwalonym orzecznictwie Sądu Najwyższego w sprawach karnych (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 26 czerwca 1935 r., 3 K. 1184/35; 23 listopada 2004 r., V KK 195/04; 22 lipca 2009 r., SNO 53/09; 30 czerwca 2010 r., WD 7/10; 21 czerwca 2012 r., III KO 34/14; 10 października 2014 r., SNO 51/14; 14 grudnia 2016 r., III KO 99/16).

Także w nauce prawa procesowego podkreśla się, że „[u]stawa pozwala zatem zakwestionować dokonany dobór sędziego dla konkretnego procesu, o ile zachodzą pewne okoliczności przemawiające przeciwko jego udziałowi w tym procesie. Rozstrzygnięcie, czy osoba sędziego jest odpowiednia z omawianego punktu widzenia może nastąpić dopiero po wyznaczeniu go do konkretnego procesu, gdyż wtedy dopiero da się ocenić jego stosunek do tego procesu” (zamiast wielu: M. Waligórski, „Proces cywilny. Funkcja i struktura”, Warszawa 1947, s. 298).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

[SOP]

[ał]

